

Λόγος εἰς τὴν κοίμησιν τῆς ἁγίας Ἄννης.

Τριάς ἁγία, ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῇ ἐνώσει διαιρουμένη καὶ διαιρέσει συναπτομένη, ἐν τρισὶ προσώποις, εἷς Θεὸς ὁμοούσιος, σῶσον ἡμᾶς! Χαῖρε θεόληπτε Ἄννα, ἡ τεκοῦσα τὴν πολυύμνητον δοξολογία τῶν φιλοθέων δηλ. τὴν Θεοτόκον Μαρίαν! Ἐπαινετὸς ὁ θεσμὸς τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ παρακινεῖ πάντοτε ἡμᾶς νὰ ἐγκωμιάζωμε τοὺς ἀξιεπαίνους. Λοιπὸν, εὐλογοῦμεν τοὺς εὐλογημένους καὶ μακαρίζομεν τοὺς τιμημένους ἀπ' τὸν Θεόν. Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ δοὺς εὐχὴν τοῖς εὐχομένοις, ὁ ἀναδείξας τὴν στεῖραν Ἄννα μητέρα!

Τὸ θαῦμα τοῦτο, καταπλήττει τὴν διάνοιαν. Ἡ μήτηρ τῆς μητρὸς τῆς Ζωῆς κατὰ σάρκα, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου τοῦ Θεοῦ, διὰ θανάτου σήμερον πρὸς τὴν κατοικία τῶν εὐφραينوμένων, ἐν οὐρανῷ μεταβαίνει. Ὁ χορὸς τῶν προφητῶν ἐκήρυττε τὸν ἐρχόμενον Λυτρωτὴ. Πάντες τῶν ἐλπίζομένων ἀποτυχόντες ἐκοιμήθησαν. Ἰωακείμ καὶ Ἄννα τῶν προφητευθέντων τὴν ρίζα ἐβλάστησαν, τὴν Ἀειπάρθενον λέγω Μαρίαν! Οἱ ἅγιοι οὗτοι, τὸ θεμέλιον τῶν προφητευθέντων προσέφερον. Ἡ μακαρία αὕτη δυὰς τῶν δικαίων, κατεσκεύασε τὴν «μυροθήκη τῆς ἰατρείας». Ἐκ τούτων, τὰ προοίμια τῆς παγκοσμίου εὐφροσύνης! ὦ μακαρία Ἄννα, τὴν πρόξενον τῆς σωτηρίας καὶ εὐφροσύνης ἔτεκες! Διὰ τὰς ἀρετὰς σου, ἔγινες συνεργὸς εἰς λειτουργία, τοῦ θείου τούτου μυστηρίου. Ἐβάδισας πᾶσαν ὁδὸν ἐντολῶν Κυρίου καὶ ἔφθασες πρὸς τὴν ἀκρότητα τῆς τελειότητος! Ἔχουσα κατὰ νοῦ τὴν στεῖρωσιν τῆς Σάρρας καὶ τῆς Ἄννης, μητρὸς τοῦ προφήτου Σαμουήλ, ἐπροσευχήθης εἰς τὸν Κύριον τὸν μόνον δυνάμενον νὰ νικήσῃ τὴν τάξιν τῆς φύσεως! Ὅντως, «ὅπου βούλεται Θεὸς νικᾶται φύσεως τάξις»! Ἐπίστευσας, μακαρία Ἄννα ὡς ὁ Ἀβραὰμ ποὺ ἐπλήθυνε ὁ Θεὸς τὸ σπέρμα του ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης καὶ τὴν ἄγονον κοιλίαν τῆς Σάρρας εἰς τεκνογονία μετέβαλε. Οὐκ εἶχες ἀμφιβολία εἰς δέησίν σου ἀλλὰ ἐπίστευσας εἰς τὴν ἐκβασιν. Ἐν ταπεινώσει ἐβόησας πρὸς τὸν Θεόν: «Σὺ Κύριε τὰ παράδοξα θαύματα ἐνήργησας εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν. Διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀβρόχῳ πορεία διεβίβασες τὸν λαὸν Σου. Ἐν ἐρήμῳ ἔθρεψας μὲ τὸ μάνα καὶ ἐκ τῆς πέτρας διψῶντα λαὸν ἐπότισας. Μὲ τὴν βοήθειά Σου, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ σταματᾷ τὸν ἥλιον καὶ νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν πανηγυρίζει! Ἐπὶ ἀσθενοῦντος βασιλέως Ἐζεκίου, μὲ τὴν δύναμίν σου ὁ ἥλιος ὀπισθοδρομεῖ ὥρας δέκα (γίνεται δὲ ἡ ἡμέρα ἐκείνη διαρκείας 32 ὡρῶν...) καὶ ἡ πρὸς θάνατον πεορεία τοῦ Ἐζεκίου ἀντιστρέφεται καὶ προσθήκην ζωῆς δεκαπέντε ἔτη λαμβάνει. Μὲ τὴν δυναστείαν Σου, Κύριε, τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἐκεῖνα τὰ φρικτὰ σημεῖα ἐτελέσθησαν. Τὰ πάντα ὑπακούουν εἰς τὰ προστάγματά Σου. Σὺ, τὴν Ἄννα τὴν σύζυγο τοῦ Ἐλκανᾶ πολυτέκνον ἐποίησας, διδοὺς τέκνον πρῶτον τὸν μέγα προφήτην Σαμουήλ. Σὺ, ἰκανὸς Κύριε, τὸν ὄνειδισμὸν ἀπὸ τοῦ λαοῦ μου ν' ἀφαιρέσης καὶ νὰ μεταβάλλῃς τὴν στεῖρωσίν μου εἰς καρποφορίαν.

Τὰ λόγια τῆς προσευχῆς ταύτης τὴν ψυχικὴν διάθεσιν ἀποκαλύπτουν, φανερώνεται τὸ εἰλικρινές τῆς πίστεως καὶ ἡ εὐσέβεια. ὦ! Παραδόξου ἐπιτυχίας! ὦ λόγοι ἀνυμνοῦντες, τὸ μέγεθος τῶν ὑπὲρ λόγων. Ὑπεσχέθης ἁγία Ἄννα καὶ ἀφιέρωσες εἰς τὸν ναὸν Κυρίου, τὴν Μαρίαν. ὦ! τῆς πίστεώς σου τρισολβία Ἄννα καὶ τῆς μεγαλοψυχίας!!! Εἰς τὸ γῆρας σου, ἀμείωτον τὴν καλὴν ἐλπίδα βαστάζεις.

Ὅντως ἀμεταβλήτου πίστεως ἦν τὸ κατορθούμενο!. Ὁ θεσπέσιος Παῦλος λέγει: «Πίστις ἐστὶν ἐλπίζομένων ὑπόστασις, προγμάτων ἐλεγχος οὐ βλεπομένων» Ἔχουσα πίστιν, ὦ μακαρία Ἄννα, τὴν πρόξενον τῆς ἀναγεννήσεως ἡμῶν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς

ἀναπλάσεως ἔτεκες. Ἡ ἀμαυρωθεῖσα εἰκὼν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν οἰκείαν εὐπρέπειαν ἐπανῆλθε καὶ τὴν στολὴν τοῦ Φωτὸς ἐνδύεται ὁ ἄνθρωπος.

Ἔτεκες τὸ ἀναφώνημα τῶν προφητῶν, τὴν Θεοτόκον, τὸ ἐκπλήρωμα τῶν θείων χρησμῶν. Ὡς τῆς καλῆς σου εὐτεκνίας τρισμακαρία Ἄννα! Διὰ τῆς ὁποίας λαμβάνομεν τὰ ὑπὲρ νοῦν ἀγαθά. Ὡς ἄλλη γυνὴ τῆς παραβολῆς τοῦ Εὐαγγελίου συγκαλεῖς τὰς φίλας λέγουσα: «Δεῦτε συγχαρήτέ μοι καὶ εὐφράνθητε, ὅτι τὴν θεοτόκον βαστάζω καὶ γαλακτοτροφῶ. Δεῦτε ἴδετε τὴν ἐξ ἀκάρπου κοιλίας τεχθεῖσα, ψάλλατε μετ' εὐφροσύνης, σὺν ἐμοὶ εὐχαριστήσατε τῷ Κυρίῳ». Ἴδου ἡ προσευχὴ εἰς ἔργον κατέληξε. Ἴδου ἡ Θεοτόκος ἐν μέσῳ ἡμῶν, τὸ ἀμόλυτον σκεῦος, τὸ φωτοδόχον δοχεῖον, ἡ ἀγία καὶ ἐπιθυμητὴ γῆ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ΑΛΗΘΕΙΑ (=ὁ Χριστός, ὁ Ἐμμανουήλ) ἀνέτειλεν! Ἁγία Γῆ (=ὑπεραγία Θεοτόκος) ὅπου ἐμποδίζονται πόδες μετὰ ὑποδημάτων νὰ βαδίσουν δηλ. λογισμὸς καλυπτόμενος μὲ ἀπιστία καὶ ἀμφιβολία, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν .

Ἁγία Ἄννα, ἔφερες εἰς τὸν κόσμον τὴν ἐπέκεινα πάσης μακαριότητος, τὴν γαλακτοτροφήσασαν τὸν Χριστόν, τὸν ἀναβαλλόμενον φῶς ὡς ἱμάτιον. Διὰ τῆς πτώσεως - παρακοῆς τοῦ Ἀδάμ ἔγινε ὁ ἄνθρωπος ἀνάξιος τῆς κηδεμονίας τοῦ Θεοῦ. Ἔγινες ὡς θεόφρων Ἄννα, μητέρα τοῦ Ὁραιοτάτου ὠραίσματος τῶν ὠραίων -τῆς Θεοτόκου λέγω- τούτου τοῦ ὑπερτάτου ἐγκαλλωπισματος τῶν καλῶν. Ὡ! ἀγιώτατον βλάστημα (=ὑπεραγία Θεοτόκε) σῶσον ἡμᾶς!

Χαίροις Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, ὅτι διὰ τῆς θυγατρὸς ἡμῶν ἀψευδῆ τὰ σύμβολα τῆς Ἀναστάσεως ἡμῶν ἔχομεν! Διὰ τῆς ἀιμακαρίστου καὶ ἀειπαρθένου κόρης ὑμῶν, ἐλπίζομεν βασιλείαν Οὐράνιον. Ταύτην ἔχομεν ὑπέρμαχον στρατηγόν!! Καινὴ εὐφροσύνη σήμερον ἐπὶ τῇ κοιμήσει σου μακαρία Ἄννα. Ποῖος δὲν χαίρεται μυστικῶς; Ποῖος δὲν ἀγάλλεται; Ποῖος δὲν εὐφραίνεται καὶ δὲν πανηγυρίζει πνευματικῶς;

Κοίμησις τῆς θεοφιλοῦς Ἄννης!! Τὸ ὑπόδειγμα τῆς εὐσεβείας, τὸ τέμενος τῆς σωφροσύνης, τὸ ὄχημα πάσης ἀγιότητος, πρὸς τὸν Κύριον σήμερον κατοικίζεται. Τὸ σεμνολόγημα τῶν μητέρων ἀπεκδύεται τὸν νῦν αἰῶνα. Τὸν ὑπερήφανον αὐχένα τῆς ψυχῆς κλίνομεν Χριστῶ, τὸν ἀλαζόνα λέγω τῆς φιλαυτίας λογισμὸν καὶ οὕτω εὐπρόσδεκτος ἡ σωματικὴ γονυκλισία!

Μεγάλα μυστήρια καὶ δῶρα σήμερον! Ἐκδίωξον τὴν ραθυμία, μὴ ἀθετήσης τὰς θείας δωρεάς! Ἄφες εἰς τὴν γῆν τὰ ἐπὶ γῆς. Τί περὶ τὰ γήινα, περιττὰ καὶ μάταια τυρβάζεις; «Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάπτειν τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς»-λέγει ὁ Κύριος. Νεκρὸς εἶναι πᾶν τὸ φθειρόμενον. Εἰς οὐρανοὺς ἀνελθε! Εἰς οὐρανοὺς μετόικησον τὴν ψυχὴν σου. Μὲ ἐγκράτεια καὶ εὐχὰς ἀγνίζου. Εἰς θεολογίαν καὶ ἀληθογνωσία καὶ θεοτοκοφιλία πλατύνου. Εἰς καιρὸν ἐνόχου σιωπῆς καὶ Οἰκουμενιστικῆς θυέλλης μαχητῆς γενοῦ, ὁμολογητῶν ἔργα ζήλωσον φεῦγε φθοροποιῶν κακοδόξων ποιμένων καὶ ἀκολουθοῦντας αὐτούς. «Πολλὰ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης Ἰησοῦ Χριστοῦ» Πολλά! Μύρια, ἄπειρα, ἀπειροαναρίθμητα τὰ θαυμάσιά Σου Πανυπέραγνε, ὀλόφωτε Κεχαριτωμένη μήτηρ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ἁγία Ἄννα, αὐλίξεσαι ὅπου ἦχος ἄπαυστος ἐορταζόντων. Τὴν σὴν θυγατέρα ὑμνοῦσιν ἐν θριαμβευούσῃ καὶ στρατευομένῃ Ἐκκλησίᾳ. Ὄντως ταύτην μεγαλύνουσι ὡς τεῖχος ὄχυρόν, ὡς κραταῖον ὄπλον, ὡς καύχημα παρρησίας.

Ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ ἐορτῆς τῆς κοιμήσεώς σου, τρισμακαρία Ἄννα δεόμεθα μὴ παρίδης ἡμᾶς τοὺς κλυδωνιζομένους. Μετὰ τοῦ προφήτου Ἰωὴλ ἀναφωνοῦμεν: «Τὰ

τέκνα Σιών, χαίρετε» Πᾶσα φιλόθεος ψυχὴ καυχᾶται διὰ τὸ ὑπερπόθητον ὄνομα τῆς θυγατρὸς σου. Εὐλογος ἡ αἴτησις, καλὴ ἡ προσδοκία, ἀδιάψευστος ἡ Ἐλπίς!! Τιμήσωμεν τὴν κοίμησιν σήμερον τῆς πρώην στείρας, τῆς τεκούσης τὴν αἰτίαν τῆς πολυγόνου ἀφθονίας τῶν ἀγαθῶν. Δεδοξασμένον τὸ μνημόσυνον ταύτης παρατείνεται εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀναφαίρετον διαμένει τὸ κλέος. Μακαρίζομέν σου ἁγία Ἄννα τὸ ἐν ἀρετῇ καὶ πίστει εὐδόκιμον. Ἐτίμησας καὶ ἠγάπησας τὸν Δημιουργὸν πάντων τῶν ὄντων. Διηκόνησας τὸ μυστήριον, γενομένη μήτηρ τῆς μητρὸς τῆς Ζωῆς. Ἐδοξάσθη ἡ σὴ μνήμη θεόφρων Ἄννα, ὅτι δι' οἰκείων ἔργων ἐδόξασας Θεόν.

Ἐμεγαλύνθησ τῇ μεγαλοδωρεᾷ τῆς χάριτος, ἐπειδὴ τὴν ψυχὴν σου ἀξία τοιαύτης ὑποδοχῆς κατεσκεύασας. Δὲν παρεσύρθης πρὸς δουλοπρεπῆ ταπεινώσιν τῶν ἡδονῶν. Προσφέροντας τὰ δῶρα εἰς τὸν ναὸν ὁ Ἰωακείμ ἔλεγε: «Ἔστω τὸ τῆς περιουσίας μου παντὶ τῷ λαῷ καὶ τὸ τῆς ἀφέσεως μου Κυρίῳ τῷ Θεῷ. Ὡ! Εὐπρόσδεκτα δῶρα. Ὡ! Πλούτου πού θησυρίζεις τὴν ἀκένωτον ἀφθονίαν τῶν ἀγαθῶν! Ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις τοῦ δικαίου Ἰωακείμ ἐφεῦρε τοῦτο καὶ ὅλη τὴν πειουσία του διανέμει εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὁ φθόνος τῶν Ἰουδαίων φθονερῶς ἐμποδίζει τὸν δίκαιον νὰ προσφέρῃ τὰ δῶρα διότι ἦτο ἄτεκνος. Διαβολικὸν τοῦτο τὸ παράγγελμα! Ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀτέκνου Κάϊν δὲν ἐγένετο δεκτὴ ἡ θυσία του διὰ τὴν κακὴν προαίρεσιν αὐτοῦ. Δείγμα δέ, ὅτι ἐδέχθη ὁ Θεός, τὰ δῶρα τοῦ Ἄβελ, εἶναι τὸ ἐξ οὐρανοῦ κατελθὸν πῦρ ἐπὶ τὸ ὀλοκαύτωμα.

Ἀδυνατοῦμεν ἅγιοι προπάτορες Ἰωακείμ καὶ Ἄννα εἰς κατανόησιν τῶν θείων μεγαλειῶν. Ἡ λύσις τῆς στειρώσεως ἀνακαλύπτει τὴν αἴδιον δόξα τῶν ἀφανῶν. Διὰ τοῦ καινοῦ τούτου τόκου (τῆς Ἀνυμφεύτου Νύμφης καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας) ἡ ὑπερκόσμιος ἀνακαίνησις τῆς ἀνθρωπότητος οἰκονομεῖται. Δι' εὐδοκίας τῆς κάτω, ἡ εὐφροσύνη τῶν ἄνω πραγματεύεται εἰς τὴν χοϊκὴν φύσιν.

Διὰ τῆς θυγατρὸς σου, πανολβία Ἄννα, ὁ Θεὸς ἐπὶ γῆς ἔρχεται καὶ ἡ ἐν οὐρανοῖς κατάπαυσις ἐτοιμάζεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τοῦ θαύματος τῆς τεκνοποιίας σου, ἁγία Ἄννα, τὸ θαυμαστότερον μυστήριον τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀνακαλύπτεται. Ἡ νεκρωμένη κοιλία σου πρὸς τεκνογονίαν ζωογονεῖται, ὡ μακαρία Ἄννα καὶ ὁ παρθενικὸς ὑπὲρ φύσιν τόκος καινοτομεῖται. Τὸ ἐν θαῦμα προτρέχει τοῦ θαύματος, ὅτι παρθένος Μαρία ἔτεκε καὶ πάλιν μένει Παρθένος. Ἡ νεοποίησις τῆς στείρας Ἄννης προτρέχει τῆς παρθενικῆς κυήσεως τῆς Μαρίας.

Ὡ! Εὐολγημένη βλάστησις ἀγόνου κοιλίας τῆς Ἄννης, προτρέχουσα τοῦ ὑπὲρ λόγον τόκου, προτρέχει τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν κυοφορίας. Χαῖρε θεόφρων Ἄννα ὅτι ἐκ σοῦ ἡ Παρθένος Μαρία. Ἐκ δὲ τῆς Ἀειπαρθένου, Θεὸς σωματικῶς. Ἡμεῖς τί; Καρποφορήσωμεν πράξεις ἀγαθὰς καὶ λόγους θεοφιλεῖς, ὁ μὲν ὕμνον, ὁ δὲ κατάνυξιν, ἕτερος εὐχὴν, ἄλλος ἀγάπην! Πάντες φόβον Θεοῦ! Πάντες ἐγκράτειαν, πάντες τεπεινοφροσύνην, πάντες ὀρθοδόξως φρονούντες καὶ πράττοντες!

Ἐορτὴν σήμερον ἐπιτελοῦντες ἐρευνήσωμεν ἑαυτοὺς. Φύγωμεν τὴν πλατεῖαν ὁδὸν τῆς φιληδονίας-φιλοδοξίας καὶ φιλαργυρίας. Ἔργον μοναχοῦ «μηδὲν τὸ τυχὸν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον» κατὰ τὸν ὁμολογητὴν ὁσ. Θεόδ. Στουδίτην. Οἱ ἅγιοι ὀσιομάρτυρες ἐπὶ Βέκκου, οἱ Ἁγιορεῖται ὁμολογηταί, μᾶς ὑποδεικνύουν τὴν ὁδόν. Ἡ ἐτέρα ὁδὸς τῆς ἐνόχου σιωπῆς καὶ κοινωνίας μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὀδηγεῖ εἰς Τυμπαναίου τῆς Ἱ.Μονῆς Λαύρας ὁσ. Ἀθανασίου Ἀγ. Ὅρους. Χαῖρε, ἡ τῆς χάριτος ἐπόνυμε Ἄννα, ἠξιώθης ν' ἀκούσης ἀγγελικὴν φωνὴν λέγουσα: «Ἐπήκουσεν ὁ Θεὸς τῆς δεήσεώς σου, θὰ συλλάβῃς καὶ θὰ γεννήσῃς καὶ λαληθήσεται τὸ σπέρμα σου, ἐν ὅλη τῇ

οίκουμένη». Ὡ! Θεῖα λόγια, ὦ ξένον ἄκουσμα καὶ λάλημα!! «λαληθήσεται τῇ οἰκουμένη τὸ πολυθρύλλητον καύχημα, ἡ Θεοτόκος λέγω, ἡ μόνη διαβόητος καρποφορία σου, ὦ Ἄννα, λαληθήσεται πάση τῇ οἰκουμένη τὸ περιώνυμον ἐγκαλλώπισμα τῶν κτισμάτων. Λαληθήσεται, τὸ λάλον στόμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως! Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς. Τρισολβία Ἄννα καρποφορεῖς τὴν ἀφθονίαν τῶν ἀρετῶν τῷ Θεῷ. Λαληθήσεται καὶ μεγαλυνθήσεται ἐν ὅλῃ τῇ Οἰκουμένη, ἡ Ἀειπάρθετος κόρη Μαρία, ὦ μακαρία Ἄννα! Λαληθήσεται... εἰς πολύγλωσσα ἔθνη, εἰς σοφούς καὶ ἀσόφους, εἰς ἱερεῖς καὶ δικαίους. Λαληθήσεται ὁ σὸς καρπὸς τῆς φιλοθέου προαιρέσεώς σου!!

Ὅμως μὲ κόπους καὶ πόνους καὶ ταπεινώσιν ἀνταποδίδει τὰ θεῖα δῶρα ὁ Κύριος! Μὲ κατὰ Θεὸν πόνους, πτερούμεναι αἱ εὐχαί, ἀναβιβάζονται πρὸς Θεόν. Μὲ πόνους ἀποκτῶνται οἱ ἀπολαύσεις τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Μὲ κόπους καὶ ἰδρωτὲς ἡ ἀνάβασις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ἀπόλαυσις τῆς αἰωνίου τρυφῆς. Πρέσβευε Θεῷ, μακαρία Ἄννα, ἵνα ποθήσωμεν καὶ ζητήσωμεν καὶ μὲ ταπεινοὺς πόνους θησαυρίσωμεν τὸν πλοῦτον τῶν ἀδαπανήτων ἀγαθῶν, τὰς δωρεὰς τοῦ μεγαλοδώρου Δεσπότη. Προσφέρομεν ὀλίγα καὶ λαμβάνομεν τὰ ἄπειρα καὶ αἰώνια. Ὡ θεόφρων Ἄννα, ἐντρυφᾶς μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων εἰς οὐράνιον Νυμφῶνα.

Δόξα καὶ καύχημα καὶ ἀδιάλειπτος ὕμνολογία παρὰ τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων καὶ ἁγίων, ἡ ἐκ σοῦ τεχθεῖσα θυγάτηρ ὦ τρισολβία Ἄννα! Τιμιωτέρα γὰρ Χερουβείμ καὶ ἐνδοξότερα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεῖμ ἡ Ἀειπάρθετος Ἄνασσα, Θεοτόκος Μαρία. Οὐ γὰρ ὡς ἐν ἀρραβῶνι ἀπολαμβάνεις τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ τῆς σῆς θυγατρὸς, ἀλλὰ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον! Τὸ διάπυρον τῆς φιλοθείας σου, ὕμνοῦμεν καὶ εὐφημοῦμεν. Τὴν πρόξενον τῶν αἰώνιων δωρεῶν εὐχαριστοῦμεν. Κοινὴ ἡ ἑορτὴ καὶ πανήγυρις τῶν οὐρανίων καὶ ἐπιγείων...! Μηδεὶς ἀμέτοχος τοῦ κοινοῦ τούτου ἐντρυφήματος καὶ καυχήματος...!

Κατὰ τὸ ὄνομά σου, μακαρία Ἄννα, οὕτω καὶ ἡ ξένη εὐωχία. Ἐφερες εἰς τὸν κόσμον, τὴν μυστικὴ αὐγὴ (=Θεοτόκον), ἡ ὁποία ἀνέτειλλε τὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης Χριστὸν!

Αὐτόκλητοι οἱ φιλόχριστοι καὶ θεοτοκόφιλοι παραγίνονται καὶ ὕμνοῦσι τὴν τέξασαν Θεοτόκον, ἡ ὁποία εἶναι ἡ τελειότης τῶν ἐν ἀρετῇ, τῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων ἡ εὐταξία, τὸ ἐγκαλλώπισμα τῶν παρθένων, ὁ στέφανος τῶν μητέρων, ἡ εὐτεκνία τῶν ἀτέκνων. Ἐκ ρίζης εὐγενοῦς, καρπὸς εὐγενέστατος! Ἐξ ἀγαθῆς γυναικός, ἀγαθώτατον κλῆμα, ἡ Θεοτόκος Μαρία! Ἐξ ἀνελπίστου γεωργίας, ἡ ὑπὲρ ἔννοια καρποφορία!

Ὡ! Ἁγία Ἄννα! Καρπὸς προσευχῆς σου καὶ ἔργων ἀγαθῶν, ἡ σὴ θυγάτηρ, ἡ ὁποία δοξάζεται καὶ ὁμολογεῖται πανταχοῦ. Δαυὶδ ὁ προφήτης ἀναφωνεῖ: «Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ». Δεδοξασμένα ὑπὲρ πᾶσαν διηγουμένην δόξαν. Δεδοξασμένα καὶ τετιμημένα καὶ ποθητὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Διὰ ταῦτα πάντες οἱ Χριστιανοὶ εὐφραίνονται. Ὁδεύοντες πρὸς τὴν μυστικὴν τράπεζαν τοῦ οὐρανοῦ Ἄρτου, τὸ ἀναπτόμενον καρδιακὸν πῦρ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, μακαρία Ἄννα παρακινεῖ ἡμᾶς καὶ ἀναφωνοῦμεν τὸν λόγον τοῦ Ἄσματος Ἀσμάτων: «Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, θεοπρομήτωρ Ἄννα, πρέσβευε Χριστῷ μὴ εἰς κρίμα γένοιτο τὰ ΑΓΙΑ ΤΑΥΤΑ, διότι εἴμεθα ἀνάξιοι. Ἐχοντες θάρρος καὶ πίστιν εἰς τὴν πρεβεῖα σου, γευόμεθα Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Ἐχομεν ἀδαπάνητον τροφήν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας...!

Χαίρε μήτηρ Ἀνυμφεύτου Νύμφης, ἀλληλούϊα! Εὐρήκαμεν σήμερον πολλὴν ἀναψυχὴν. Ὡ! Σεβασμία Μήτηρ Ἀμολύντου κόρης. Δοξάζομεν τὸν δοξάσαντά σε Κύριον!! Καὶ ποίαν ἄλλην βοήθειαν καὶ φωνὴν ἀγαλλιάσεως εὐρωμεν οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ λαισθότατοι παρὰ τοῦ Τελώνου τὴν κραυγὴν ἀδιαλείπτως βοῶντες: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς» καὶ «Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς». Ἁγία Ἄννα πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν. Δόξα Σοι Κύριε, πάντων ἕνεκεν! Αὕτη ἡ τρισοφαῆς προσευχὴ ὡς ἄλλο μυστικὸ «τρίπλοκον σπαρτίον» -κατὰ τὸν προφητικὸν λόγον- «οὐ ραγίσειται».

Ἀδιάρητος ἡ Ἁγία Τριάς, ὁ Θεὸς ἡμῶν! «Πύλαι ἄδου οὐ κρημνίζουσι» τὴν ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ Ἐκκλησίαν. Τὸ τρίπλοκον τοῦ «σπαρτίον» (=μικρὸ σχοινίον) τῆς προσευχῆς γίνεται κλίμαξ ἀναβάσεως πρὸς τὸν Θεόν, γίνεται πῦρ καταφλέγον ἁμαρτίας... γίνεται τροφὴ ἐνισχύουσα τὴν ψυχὴν... γίνεται οἶνος, ποὺ εὐφραίνει ψυχὴν... γίνεται ἔνδυμα γάμου, ἔνδυμα φωτεινὸν ψυχῆς, ἔνδυμα σωτηρίας... γίνεται χαρὰ, πατὴρ, μήτηρ, ἀδελφός, ἀδελφή... γίνεται διδάσκαλος εἰς τὸ νὰ χαίρη ἡ ψυχὴ μετὰ τῶν χαιρόντων καὶ νὰ κλαίη μετὰ τῶν κλαιόντων καὶ δυστυχοῦντων... γίνεται ὁδηγὸς αὐτομεμφίας... γίνεται πράκλλητος ποὺ παρηγορεῖ τὴν ἀγωνιζομένη ψυχὴ λέγων: «Κράτει τὸν νοῦν σου εἰς τὸν ἄδην καὶ μὴ ἀπελπίζου».

Μακαρία Ἄννα, ὑπερδεδοξαμένην δόξα ἔτεκες καὶ κατατρυφᾷς νῦν τοῦ ὑπερεπιθυμητοῦ προσώπου τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Ὁ θαυμαστός Θεός, σὲ ἐθαυμάστωσε, διότι ἅπαντα τὰ θελήματα Αὐτοῦ ἐπλήρωσας. Ἡμέρα μητρὸς Θεοτόκου σήμερον! Μήτηρ μητρὸς ἀμήτορος πρὸ αἰώνων, ἀπ' ἐσχάτων δὲ τῶν ἡμερῶν ἀπάτορος Υἱοῦ. Ἑορτὴ σήμερον! Ἡ μήτηρ μητρὸς τοῦ τρέφοντος πᾶσαν πνοὴν δῦει ἐν τάφῳ καὶ ἀνατέλλει εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! Προῆλθε ἡ ἄσπορος μήτηρ ἐξ ἀκάρπων σου σπλάχνων, τρισολβία Ἄννα. Ἐβάστασας καὶ ἐγαλακτοτρόφησας τὴν βαστάσασα τὸν βαστάζοντα τὰ πάντα θεόνθρωπος Ἰησοῦν. Ἔχεις ἀνάμεσα εἰς μητέρας τιμητικὴν θέσιν. Ἀνέθρεψας θυγατέρα, τὴν πλουτήσασαν εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν εὐφροσύνην. Ὑπερέβης διὰ τοῦτο, πάσας τὰς μητέρας. Τῆς σῆς εὐλογίας ἀξίωσον ἡμᾶς ἁγ. Ἄννα!

Μόνη τὸ τετιμημένον ἀξίωμα κατέχεις: Προμήτωρ Θεοῦ! Ἐγαλούχησας τὸ μακάριον βρέφος, τὴν μυστικὴν κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ, δῶρον τὸ ὁποῖον λαβὼν ὁ Πλάστης καὶ Θεός, ἐδώρησε εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀνάπλασιν. Βλέπεις χαίρουσα, τὴν θυγατέρα σου, ὧ τρισμακαρία Ἄννα, δο8888ξολογουμένη ὑπὸ πάντων. Ὅρας τὴν ἐκ κοιλίας σου κιβωτὸν τοῦ ἀγιάσματος. Παραλλάσσοντες τὸ ψαλμικὸν λόγιον λέγομεν: «ἄκουσον προμήτωρ Ἄννα, καὶ μὴ ἐγκαταλίπης τὸν λαὸν σου. Ἀπεμακρύνθημεν τοῦ Θεοῦ, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν. Φώτισον ἡμᾶς, πρὸς μετάνοιαν ὁλόκληρον».

Γενώμεθα Πατρὸς Ὑψίστου υἱοί, διὰ τὸν ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐσχατιᾶς προμήτωρα γνωρίσαντα. Γενώμεθα ναὸς Θεοῦ! Τοῦτο ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐπιδημίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Στολίσωμεν ἑαυτοὺς μὲ ἀρετὰς καὶ πᾶσαν κακίαν ἐκδιώξωμεν. Μὲ φιланθρωπίαν ἀγωνιζόμενοι, ἡμεῖς οἱ ἀξιοθένητες θείας Φιλανθρωπίας. Ὡς οἱ ἀπόστολοι ἀναφωνοῦμεν: «ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς, ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' Αὐτοῦ». Ἀπόφασιν λαμβάνοντες, διὰ θεάρεστον ζωὴν καὶ ἰδοὺ ὁ ὑπὲρ ἡμῶν παθὼν καὶ ἀναστὰς Κύριος βοηθεῖ ἡμᾶς.

Μὲ γενναίαν ἀπόφασιν διὰ μετάνοιαν, βάλλοντες ἀρχὴν, ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην σήμερον τῆς Ἁγ. Ἄννης! Ὁ μέγας ὁμολογητὴς ὁσ. Μελέτιος ὁ Γαλησιώτης γράφει: «Κλαύσατε-κλαύσατε, μᾶς λέγουν οἱ πατέρες, ἄλλην ὁδὸν ἐκτὸς αὐτῆς οὐδεὶς εὐρίσκει...»! «Δὸς αἷμα διὰ νὰ λάβῃς Πνεῦμα». Παράκλητε Ἀγαθέ,

ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονε νεουργέ τοῦ σύμπαντος, καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, τῆ πρεσβεία τῆς προμήτορος Ἄννης!

Ὡ! Τῆς τιμῆς εἰς σέ, ἐν οὐρανῷ μακαρία Ἄννα! Σὺ μήτηρ τοῦ μυστικοῦ πίονος ὄρους, τοῦ ὁποίου τὴν ἀγιότητα ἰδὼν ὁ γεωργὸς ὁ οὐράνιος, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐγεώργησε τὴν σωτηρίαν. Ἐκ σοῦ θεόφρων Ἄννα, ἡ λυχνία ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζει τὸ ἀληθινὸν φῶς τῆς σωτηρίας. Μετ' ἀγγέλων εὐφραίνου θεόφρων Ἄννα! Ἐν οὐρανῷ αἰεὶ ἐορτάζεις, ἀλλ' ἡμῶν οὐ χωρίζεσαι. Εἰς τοὺς πειρασμοὺς καὶ θλίψεις πρὸς σέ καταφεύγομεν καὶ ἐτοιμὴ λύσιν καὶ βοήθεια εὐρίσκομεν. «Πολλὰ ἰσχύει δέησις δικαίας Προμήτορος ἐνεργουμένη». Καὶ πῶς ἐνεργουμένη; Ὅταν οἱ λογισμοὶ μας καὶ τὰ λόγια μας καὶ τὰ ἔργα μας εἶναι εὐάρεστα εἰς τὸν Θεόν!!

Ἐνεργουμένη ὄντως, ἡ δέησίς σου ἀγ. Ἄννα, ὅταν ἡμεῖς εὐσεβῶς καὶ σωφρόνως καὶ δικαίως ζῶμεν –κατὰ τὸν ἀποστολικὸν λόγον- ! Τὸ «εὐσεβῶς» ἀναφέρεται εἰς τὸν Θεόν, τὸ «δικαίως» εἰς τὴν Ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὸ «σωφρόνως» εἰς τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς (τὴν ἔνδον φυλακὴν...) ἡ ὁποία (καθαρότης) ἄνευ ἀδιαλείπτου εὐχῆς δὲν κατορθοῦται. Διότι, ἡ ΑΓΑΠΗ –τὸ κεφάλαιον πάσης ἀρετῆς- ἐκ τῆς εὐχῆς γεννᾶται. Ἄρα γε σήμερον βασιλεύομεν; δηλ ἄξιον τι τοῦ βασιλέως τῶν βασιλευόντων Χριστοῦ πράττομεν;

Ὡς ἄλλο θυμίαμα εὐωδιάζει κατὰ τὴν παροῦσαν ἐορτὴν ὁ λόγος τοῦ Παύλου: «Βλέπετε πῶς περιπατεῖτε, ὡς σοφοί, μὴ ὡς ἄσοφοι, εἰδότες ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶ...» Διὰ τὴν ραθυμίαν καὶ ἄγνοια καὶ λήθη ἡμῶν νύξ βαθεῖα καὶ νόσος βαρεῖα ἐπῆλθε ἐφ' ἡμᾶς, ὁ βοηθῶν, ἄγγελος φύλαξ, μακρὰν ἡμῶν εὐρίσκεται. Ἄμαρτάνομε διότι δὲν ἔχομεν φόβον Θεοῦ! Ὁ θεῖος φωστήρ, ἀγ. Γρηγόριος ὁ θεολόγος λέγει: «Αἰεὶ ἐργάζου σὴν σωτηρίαν, τὸ γῆρας ἦλθεν, ἔξοδον κήρυξ βοᾷ. Πᾶς εὐτρεπίζου, πλησίον ἡ κρίσις. Βίου τὸ κέρδος, ἐκβιοῦν καθ' ἡμέραν». Ὅμως, τὰ πάντα εἶναι φωτεινὰ καὶ λαμπρὰ εἰς τοὺς δεκτικοὺς Θεοῦ φωτὸς καὶ μὴ τὴν ψυχὴν μολυσμένους. Οἱ πηλινόγλωσσοι καὶ ἁμαρτωλοὶ, ὦ μακαρία Ἄννα, φρόνημα γήϊνον ἔχομεν ὡμοιώθημεν μὲ τὰ ἀνόητα ζῶα, γενεὰ πονηρὰ καὶ ἄπιστος!!

Τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου: «πορνεία, μοιχεία, φθόνος θυμὸς, βλασφημία, μαγεία, ἀπιστία, φιληδονία, μέθη, κενοδοξία, καλλωπισμὸς σώματος κλπ.» Ἡ ὑμνολογία περὶ σοῦ, μακαρία Ἄννα ψάλλει: «Μογοστόκος ἡ κοίμησίς σου» Ἡ παροῦσα ζωὴ κόπον καὶ πόνον ἔχει, γεννᾷ θλίψιν κατὰ τὸν ἀψεδῆ λόγον τοῦ Κυρίου μας, λέγοντος: «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε..», μόνον δηλ. κόπον τίκτουσα ἡ ζωὴ σου κατέπαυσε· τὴν 25^{ην} Ἰουλίου ἀνεχώρησας διὰ τὴν ἀνέσπερον ἡμέρα, ὡς φρονίμη Παρθένος.

Χαῖρε τρισολβία Ἄννα! Ἡ κεχαριτωμένη θυγάτηρ σου, τὸ συμπέρασμα Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, ἡ ἐκ σοῦ παραδόξως τεχθεῖσα Θεοτόκος μετὰ σοῦ πάντοτε, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Παραδείσου. Ἐξ αὐτῆς, τῆς θεόπαιδος Μαρίας σάρκα λαβὼν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωπος γέγονε, ὁ κατὰ γενεὰν ἐμφανιζόμενος εἰς προφήτας καὶ δικαίους! Χαῖρε Μήτηρ τῆς μόνης μητρὸς Θεοῦ, τῆς προσκυνητῆς εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἐπαινουμένης εἰς ἀπεράντους αἰῶνας. ΑΜΗΝ.